

— да се разпреди на Италианската република да заплати еднократно на Комисията сума, чиито размер е резултат от умножаването на сума в размер на 28 089,6 EUR дневно по броя на дните, през които продължава нарушението, считано от деня на постановяването на съдебното решение по дело C-135/05 до датата на постановяването на решението по настоящото дело,

— да се осъди Италианската република да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

Във връзка с нарушението на членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442/ЕИО, изменена с Директива 91/156/ЕИО, и на член 2, параграф 1 от Директива 91/689/ЕИО относно опасните отпадъци, въз основа на предоставената от италианските органи информация на територията на Италия все още съществували най-малко 218 незаконни депа за отпадъци, разпръснати във всички региони в Италия. Поради неправомерния си характер, 218-те незаконни депа не са в съответствие с посочените по-горе разпоредби.

Във връзка с нарушението на член 14, букви а)–в) от Директива 1999/31/ЕО относно депонирането на отпадъци, въз основа на предоставените от италианските органи информация съществували още 5 депа, за които не били представени или одобрени съответните планове за подобряване на условията в тях, но които въпреки това не били затворени от компетентните органи в нарушение на предвиденото в посочената по-горе разпоредба.

Предлаганата санкция (периодична имуществена санкция за всеки ден забава и еднократно платима сума) била пропорционална на тежестта и продължителността на нарушението, като се вземе предвид и необходимостта да се гарантира възпиращото действие на санкцията.

(1) Директива 75/442/ЕИО на Съвета от 15 юли 1975 година относно отпадъците (ОВ L 194, стр. 39).

(2) Директива 91/156/ЕИО на Съвета от 18 март 1991 година за изменение на Директива 75/442/ЕИО относно отпадъците (ОВ L 78, стр. 32).

(3) Директива 91/689/ЕИО на Съвета от 12 декември 1991 година относно опасните отпадъци (ОВ L 377, стр. 20; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 91).

(4) Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци (ОВ L 182, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 94).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Италия) на 18 април 2013 г. — Cruciano Siragusa/Regione Sicilia — Sprointendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo

(Дело C-206/13)

(2013/C 207/17)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Страни в главното производство

Жалбоподател: Cruciano Siragusa

Ответник: Regione Sicilia- Sprointendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo

Преюдициален въпрос

Допускат ли член 17 от Хартата на основните права на ЕС и принципът на пропорционалност като общ принцип на правото на ЕС прилагането на национална нормативна уредба като член 167, параграф 4, буква а) от Decreto legislativo № 42 от 2004 г., която изключва възможността за последващо издаване на разрешение, изисквано на основание опазването на ландшафта, за всички дейности на човека, които водят до увеличаване на площите и обема, независимо от конкретното установяване на съвместимостта на тези дейности с ценностите по опазването на ландшафта на конкретно засегната местност?

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio (Италия) на 15 април 2013 г. — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Дело C-208/13)

(2013/C 207/18)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio

Страни в главното производство

Жалбоподател: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Ответници: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Преюдициални въпроси

1. Защитата на свободата на конкуренцията, свободното движение на предприятията, свободата на установяване и на предоставяне на услуги (съгласно член 4, параграф 3 ДЕС, член 101 ДФЕС, членове 49, 56 и 96 ДФЕС) съвместима ли е и в каква степен с националните разпоредби на държавите членки на Съюза, предвиждащи минимални експлоатационни разходи в сектора на автомобилния транспорт, които предполагат наложено откън определяне на съставен елемент от възнаграждението на услугата и следователно на договорната цена?

2. Основателни ли са и при какви условия ограниченията на посочените принципи от съображения за гарантиране на обществен интерес за безопасност на движението по пътищата и и тази цел може ли да обоснове определянето на минимални експлоатационни разходи съгласно предвиденото в уредбата, съдържаща се в член 83а от Законодателен декрет № 112/2008, изменен и допълнен?
3. В този контекст определянето на минимални експлоатационни разходи може ли да бъде предоставено на доброволното договаряне между съответните категории оператори и, евентуално, на органи, чийто състав се характеризира със засилено присъствие на представители на частните икономически оператори от сектора при липсата на предварително определени критерии на законодателно равнище?

Преюдициално запитване, отправено от Nejvyšší správní soud (Чешка република) на 19 април 2013 г. — František Ryněš/Úřad pro ochranu osobních údajů

(Дело C-212/13)

(2013/C 207/19)

Език на производството: чешки

Запитваща юрисдикция

Nejvyšší správní soud

Страни в главното производство

Ищец: František Ryněš

Ответник: Úřad pro ochranu osobních údajů

Преюдициален въпрос

Може ли използването на система за видеонаблюдение, разположена в семейното жилище за защита на собствеността, здравето и живота на собствениците му, да се окачестви като обработване на лични данни „от физическо лице в хода на предимно лични или домашни занимания“ по смисъла на член 3, параграф 2 от Директива 95/46/ЕО ⁽¹⁾, въпреки че системата за наблюдение покрива и обществени места?

⁽¹⁾ ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10.

Преюдициално запитване, отправено от Consiglio di Stato (Италия) на 23 април 2013 г. — Impresa Pizzarotti & C. Spa/Comune di Bari

(Дело C-213/13)

(2013/C 207/20)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato

Страни в главното производство

Ищец: Impresa Pizzarotti & C. Spa

Ответник: Comune di Bari

Преюдициални въпроси

1. Равнозначен ли е на обществена поръчка за строителство, макар и с някои характеристики на договор за наем, договор за наем на бъдеща вещ, който трябва да се сключи в последната предложена форма — обещание за поемане на задължение за отдаване под наем, така че този договор да не попада сред договорите, които член 16 от Директива 2004/18/ЕО ⁽¹⁾ изключва от приложното поле на правната уредба на обществените поръчки?
2. При утвърдителен отговор на първия въпрос, може ли национална юрисдикция, и по-специално настоящата запитваща юрисдикция, да лиши от правен ефект силата на пресъдено нещо на решение, постановено по разглеждания и описан в настоящото определение случай, доколкото това решение допуска да възникне правно положение, което противоречи на общностното право в областта на обществените поръчки, и подлежи ли на изпълнение решение със сила на пресъдено нещо, което противоречи на общностното право?

⁽¹⁾ Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale di Trento (Италия) на 25 април 2013 г. — Teresa Mascellani/Ministero della Giustizia

(Дело C-221/13)

(2013/C 207/21)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Trento

Страни в главното производство

Жалбоподател: Teresa Mascellani

Ответник: Ministero della Giustizia

Преюдициални въпроси

1. Дали клауза 5, точка 2 от споразумението, реципирано с Директива 97/81/ЕО ⁽¹⁾ (което предвижда, че „отказът на работник да премине от работа на пълно работно време към работа на непълно работно време или обратно сам по себе си не представлява основателна причина за прекратяване на трудовото правоотношение, без да се засяга прекратяването в съответствие с националното законодателство, колективните трудови договори и практиката, по други причини, които могат да възникнат от оперативните изисквания в съответното учреждение“), трябва да се